

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 20 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 531

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΙΚΗΤΑΣ ΑΝΤΡΗΣ. Νησιώτικες ιστορίες—Γρουσουζιά
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ύμνοι.
ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ. Καράβια.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Γύρω από την τιτανομαχία.
ΜΕΝ. ΜΑΓΝΗΣ. Νέα βιβλία.
Α. ΜΟΙΡΑΣ. Πρώτα ανθρώπους...
Μ. Ρ. Νεοτουρκισμός.
ΙΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οι ανήστερφοι.
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ΥΜΝΟΙ,”

ΚΡΥΦΟ

Τόσο πολύτιμο είναι ό,τι μου δίνεις
με την άπλη, αγαθόφωτη έπαρξή σου,
που λέω και τη ζωή πώς μου απαλύνεις
απ' τη σκληράδα μιας ψυχής άβύσσου.
Άπάνου στην ειδή την όμορφή σου
μια νότα πόνου για τον κόσμο κλείνεις,
μα το χαμόγελό σου που μ' αφίνεις
το νοιάζω σα δροσιά του παραδείσου..
“Ω τίποτα δεν πιθυμώ να μάθης,
μη σε πλανέψη ή πονηριά και γάθης..
Θέλω όπως πάντα άθωα νάρθης; σιμά μου,
να πής από την άδολη χαρά μου,
και το τραγούδι αυτό μου να διαβίσης
και πάλι άνυποψίαστη να περάσης.

Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Φίλε γλυκέ γλυκέ, τη δυστυχία σου
άλλος κανείς δε γνώρισε από μένα.
Μου είχες έμπιστευτεί τα μυστικά σου
πρι ύγύριστος μά; φύγεις για τα ξένα.
Πόσο μικρή άφορητή το πάργυμά σου!
Πόσο βαθιά τα χείλη πικραμένα!
Μια πλούσια ζήση απλώνοταν μπροστά σου
κι όλο το φως του ήλιου χαρά για σένα...

“Αχ κρίνο μια όμορφιά, κῆμα το νάζι,
δυο μάτια, ένα χαμόγελο που σφάζει,
μια συντυχία μοιρόγραφτη που εύφραίνει,
μιαν άπιστία που άβέβαιη σε μαραίνει,
έσείς, έσείς του άράξατε στα στήθη.
Σας πήρε συντροφιά και άποκοιμήθη..

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΓΡΑΦΕΑ

Το σπίτι σου στην άκρη απ' την πλατεία
στρατ ώτες όλη κι όρματα γεμάτη.
Κομπασμένη άλλαλάζει ή πολιτεία
γυρεύοντας με όρμη μια δόξα άκράτη.
Ήχοι βάρβαροι σπούν την ήρεμία
που απλώνεται πουρνό σε όνειρων πλάτη,
και σὺ με μιας άρώστιας άγωνία
ξεψυχάς στο θλιμένο σου κρεβάτι..
“Ω τή φωνή σου! άφώροσμα στη χώρα
που όρέγεται τρελό μεθύσι μ' αίμα.
Κατάρα ή Νίκη ανάδωμα του ίχώρα.
Με τα βιβλία δε σώρωσες το ψέμα..
Και νά, ένώ σβιούν του νοῦ σου τα διαμάντια
στριγγά λαλούν οι σάλπιγγες ανάντια.

ΣΕ ΠΑΛΙΟ ΦΙΛΟ

“Αγουρες οι ψυχές μας για τη γνώση,
μα φλογισμένες πάντα στη λαχτάρα.
Τον ήλιο της ζωής, να μας πυρώση
προσμέναμε, χτυπώντας την κιθάρα.
Άδερφωμένοι οι δυο είχαμε όμώσκι
να διαβοῦμε του κόσμου την άντάρα.
Μά, ω φίλε μου παλιέ, σαν ήρθε ή γνώση
της διγνωμιάς μας χώρισε ή κατάρα..
Λοξοί είν' οι δρόμοι της ζωής· άγκάθια
γύρω τριγύρω άξάινουν θρασμένα.
“Αλλ που ταπεινώνεται στα πάθια!
Πόσο πικρά τα λόγια έχεις για μένα..
Μά τ' είμαι έγώ; Των ίσκιων κυνηγός,
του ανθρωπίνου καημού φτωγός λυράρης.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ

“Ω σούρουπο άλαφρό, γλιστρές άγάλι
μες στοῦ άποδειλινοῦ τη ρόδινη ώρα,